Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet for Kvinders Valgret.

Nr. 1 | Januar 1913 | 6. Aargang

INDHOLD:

Ved Aarsskiftet. — For og imod. — Fra Rigsdagen. — Kvindernes Retsstilling. — En Hilsen fra Mændenes Liga. — Kvinderne og Grundlovsændringen. — Den politiske Plakat. — Boganmeldelse. — Meddelelser. — Møder.

Ved Aarsskiftet.

DET kan ikke nægtes, at for danske Kvinder, der interesserer sig for at faa politisk Borgerret, ser det lyst ud ved Aarsskiftet 1912-13. Alle saa vi vist med Spænding mod det Forslag til en Grundlovsændring, som Regeringen forelagde i Slutningen af Oktober, og da det kom, og vi saa den Modtagelse det fik af alle Partier, gik der sikkert et Lettelsens Suk gennem mange Kvindehjerter, thi skønt der yttrede sig stor Meningsforskel om flere af Forslagets Punkter, var alle Partier enige om at kunne gaa med til at give Kvinder Valgret.

Naturligvis kan den Mangel paa Interesse, som dette Punkt i Forslaget syntes at have i Tinget, ogsaa betyde, at ligesom det var det Punkt alle Partier uden videre Debat gav deres Tilslutning, saaledes kan det ogsaa blive det, de alle lettest lader falde. Og i vore partipolitiske Tider er det ganske naturligt; thi ligesom intet politisk Parti kan regne paa nogen nævneværdig Fordel ved at Kvinderne faar Stemmeret, saaledes kan heller intet vente noget specielt Tab ved, at vi ikke kommer med som Vælgere. Vi maa derfor antage, at det er ren og skær Retfærdighedsfølelse, der gør, at alle Partier slutter sig til vort Krav og have Lov til at haabe, at denne Følelse vil vise sig saa stærk, at man absolut ikke igen kan lade Sagen falde, naar den først engang er paa Dagsordene.

Vi maa jo haabe, at vort Krav maa faa en bedre Modtagelse i Landstinget end det fik i 1911. Folketinget har jo vist os sin gode Vilje nu som tidligere; men vi har ikke glemt den Dukkert, som Landstinget gav os i Fjor.

Der høres i disse Dage jævnlig det Spørgsmaal: Hvad skal der blive af »Landsforbundet«, naar vi faar Valgretten? Det er jo et Spørgsmaal, der vanskelig kan besvares fyldestgørende, før vi har naaet Maalet. Men ét er sikkert, under sin nuværende Form kan »Landsforbundet« ikke bestaa; det vil sikkert blive vanskeligt at samle kvindelige Vælgere af forskellige Partier til Samarbejde, naar de ikke længer har et fælles Maal at stræbe mod. Men politisk Oplysning trænger Kvinderne til, og det vil vi sikkert føle dobbelt, naar vi først er Vælgere. — Derfor staar »Landsforbundet«s anden Opgave: Oplysning om kommunale og politiske Forhold tilbage. Men hvorledes det skal løses, vil sikkert for en stor Del bero paa, hvordan Mændene modtager os som Vælgere. Om de straks vil tage os alvorligt, eller om de vil forsøge paa at smøre os om Munden med smukke Talemaader for at faa os til tankeløst at følge Trop.

I hvert Tilfælde er det ikke Øjeblikket nu til at nedlægge Arbejdet ude i Foreningerne; tvertimod skal og bør det drives energisk i den Tid vi — selv i bedste Tilfælde — endnu staar uden Vælgerpligten. Der bør agiteres kraftig for Oprettelsen af nye Foreninger, og der skal drives et dygtigt Oplysningsarbejde i de gamle, saa vi kan staa godt forbundne, naar Valgretten kommer. Og helt sikre paa at faa den i 1913 kan vi langtfra være. Der skal endnu føres mange Forhandlinger om den Sag; den skal vedtages 2 Gange af begge Ting, før den bliver Lov, og der kan ske meget baade paa den politiske Arena og bag Kulisserne, som vi slet ikke kan ane. Lad os derfor ved dette Nytaarsskifte give hverandre Haanden paa i det kommende Aar at arbejde trolig paa at kunne staa velrustede til at optage vore Pligter som Statsborgere.

Det er en forkert Opfattelse, naar det i disse Dage jævnlig hævdes, at Kvinderne ikke egner sig til at deltage i det politiske Liv, fordi Politik kun er Kamp om Magt. I vore Dage er Politikerens første Pligt ikke den at ægge til Kamp. Nej, alt andet! Hver ny social Reform er et Skridt hen mod Udligningen af de store Samfundsmodsætninger, som ligger til Grund for Kampen mellem de besiddende og ikkebesiddende Klasser, og et Forsøg paa at hindre en samfundsødelæggende og oprivende Kamp, Vi ser det bedst under de store Arbejderkonflikter; da føler Politikeren det som sin Pligt at mægle, da nedsættes der Voldgiftsretter og arbejdes energisk fra de forskellige Partiers Side paa at bringe rolige og fredelige Forhold til Veje igen, noget, der er nødvendigt for Samfundets normale Fremgang. Først naar der gennem Love og sociale Reformer er givet alle samme Indflydelse paa Arbejdsforholdene, er der lagt et solidt Grundlag for